

Ой шумить, шумить...

Роман Купчинський

Ой шумить, шумить та дібровонька,
Негодоньку віщує.
Ой чому ж, чому молодий стрілець
Та дома не ночує.

Ой шумить, шумить дібровонька,
Чи не буря надходить?
Молодий стрілець до дівчиноньки
На розмовоньку ходить.

Дівчино, рибчино, подай же ручину,
Подай же другу, най поцілую.
Білуручєньку, устонька гожі, як тії рожі,
Поцілуй в серці біль заворожить.

І ручку подала б, і поцілувала б
Та ну ж хто чатує — поцілуй вчує!
Піде обмовонька зараз лукава, піде неслава,
Що ж би матуся на це сказала?

Кохана, сплять люди, хто ж слухати буде?
Заснула калина ген коло тина!
Ще соловейко лиш милу розважить і спати ляже,
Він хоч почує, та не розкаже.

Дам руку на хвилю, та уст не нахилю,
Боюся погуби, мій ти голубе!
Видная ніченька, милий козаче, ще хто побачить.
Хто ж сиротині таке пробачить?

Не бійся, миленька, хоч нічка видненька,
І місяць світить — він не помітить!
Яснії зіроньки лягають спати. Хто ж буде знати?
Дай же устонька поцілувати!